

„A jövevényhez ne légy kegyetlen és ne sanyargasd, hiszen ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén.” (Kiv 22,20)

A hónap életigéje a Kivonulás könyvéből származik, amely az izraeliták egyre reménytelenebb helyzetéről szól Egyiptomban. Az elnyomatásban a rabszolgasorból az ég felé kiáltanak segítségért. Ez a könyörgés eljut Isten szívéhez. Úgy dönt, hogy közbelép, és Mózeszt választja küldöttének. A szabaddá válás után sor kerül az ünnepségre, amely megpecsételi Isten és Izrael szövetségét. Ezt a kapcsolatot tükrözi egy dokumentum, az úgynevezett „Szövetség könyve” [1], amelyet az egész nép elfogadott [2], és amelynek legismertebb része a Tízparancsolat.

Ehhez különféle egyéb előírások és törvények csatlakoznak, amelyek mindegyike összefüggésben áll a szabaddá válás rendkívüli eseményével. Az e hónapra szóló ige ebből az életet rendező, magatartási normákat tartalmazó örökségből származik.

„A jövevényhez ne légy kegyetlen és ne sanyargasd, hiszen ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén.”

Isten különösen kedveli és óvja az idegeneket, mert a szegényekkel, az árvákkal és az özvegyekkel együtt ők a legsebezhetőbbek. Ezt bizonyítja mindaz, amit az Egyiptomi fogság alatt megtapasztaltak. Isten hatalmának beavatkozását, a kivonulás történetét az Ószövetség újra és újra felidézi. Ezt az eseményt a népnek mindig szeme előtt kell tartania, olyan történet ez, mely más és más formában, de minden nemzedékben megismétlődik. Nagyon érdekes, amit Origenész mond a Kivonulás könyvéhez fűzött magyarázatában: *„Ha valaki elnyomja az idegent, azzal bizonyítja, hogy még nem hagyta el Egyiptomot.”*

[3]

Ez a parancsolat az empátiára is utal: ha magunkat mások helyébe képzeljük, az segít megérteni őket és felismerni, mire van szükségük. Akinek már volt része nehéz tapasztalatban, az könnyebben tud azonosulni mások fájdalmával. Az Ószövetségben azonban nem csupán emberi tapasztalatról van szó. Az első, aki példát mutat, hogy mit jelent magunkat mások helyzetébe képzelni, az maga Isten.

„A jövevényhez ne légy kegyetlen és ne sanyargasd, hiszen ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén.”

Hogyan valósíthatjuk meg ezt az életigét? Hasznos lehet, ha felteszünk magunknak néhány kérdést: Volt már olyan élményem, hogy idegennek éreztem magam? Éreztem már magam elutasítottnak, akit nem fogadtak be, akit nem értettek meg, aki nem találta a helyét? Mit tanultam ezekből az eseményekből? Ki az idegen számomra? Ki az idegen Isten számára? Hogyan fogadhatom be őt fenntartások nélkül, úgy, ahogyan az Úr tesz velünk? Mit tehetek konkrétan?

Chiara Lubich így ír:

„Ha mellettünk áll Isten, aki nem tesz különbséget az emberek között, hogy is ne élesztenénk fel szívünkben az egyetemes testvériség érzését? Ha egyetlen Atya gyermekei vagyunk, ráébredhetünk arra, hogy testvérei vagyunk mindenkinek, akivel kapcsolatba lépünk. Ha tehát mindannyian testvérek vagyunk, akkor mindenkit szeretnünk kell, a mellettünk lévőktől kezdve, szüntelenül. Így szeretetünk nem plátói, elvont szeretet lesz, hanem konkrét szolgálat. Olyan szeretet lesz bennünk, amely képes elébe menni másoknak, képes párbeszédet kezdeményezni, azonosulni a másikkal, aki kellemetlen helyzetben van. Magára tudja venni terheit, aggodalmait annyira, hogy a másik úgy érzi, hogy különbözősége ellenére megértették és befogadták őt, és érzi, hogy feltárhatja előttünk az összes kincset, amelyet magában hordoz.” [4]

Ez Maryam, egy fiatal pakisztáni lány tapasztalata is.

„Egy étteremben láttam, hogy a tulajdonos megtagadta egy idős hölgytől a teát. Csak néhány rúpia (a helyi pénznem) volt a zsebemben, de úgy éreztem, segítenem kell neki, ezért odamentem a tulajdonoshoz, és felajánlottam, hogy kifizetem. Eleinte habozva nézett rám. Aztán egy kis szünet után elmosolyodott, és azt mondta: »Ez nem helyes. Ha te, mint vendég, képes vagy a kevéske pénzedet odaadni, hogy gondoskodj róla, akkor nekem, a tulajdonosnak sokkal nagylelkűbbnek kell lennem. Én könnyebben adok neki egy csésze teát ingyen, mint hogy tőled pénzt kérjek érte.« Ez nagyon megrendített. Megpróbáltam szeretetet tanúsítani, először a hölgy iránt, majd a tulajdonos iránt is, és láttam, hogy egy kedves gesztus hogyan nyithatja meg egy másik ember szívét.”

Augusto Parody Reyes és az életige csoport gondozásában

[1] Kiv 20-23

[2] vö. Kiv 24

[3] Origenész, Homília a Kivonulásról V,5.

[4] Chiara Lubich, Az élet igéje 2006. május, Új Város 2006/5

forrás: fokolare.hu